

EFE

La dreta rendibilitza la immigració

Una cua d'immigrants a Milà (Itàlia), l'any 1998. Berlusconi i la Lliga Nord van presentar un projecte sobre immigració que autoritzava a disparar contra vaixells que transportin clandestins.

La dreta dels països occidentals treu rendiment electoral de la problemàtica que genera la creixent afluència d'estrangers que busquen feina. Els 'torys' britànics, la CDU alemanya o Silvio Berlusconi, a Itàlia, utilitzen missatges amb rerefons xenòfob.

Un dels problemes més presents en les agendes de tots els dirigents del món occidental és, sens dubte, el de la immigració. En un article publicat el passat 24 de maig al diari francès *Le Monde*, el president Pujol deia que "la immigració pot resoldre problemes, però també pot crear-ne de nous". A la cimera de dirigents socialistes i progressistes de Berlín, del passat 3 de juny, es va parlar de les

pors i del rebuig que la immigració produeix en determinats estrats socials. La premsa ens parla últimament del nombre d'estrangers que seran admesos en els pròxims anys per ocupar els llocs de treball qualificats (sobretot, informàtics) que fan falta en els principals estats del món occidental. El passat 20 de maig, a París, milers de negres van manifestar-se en una marxa nacional dels pobles negres de França. Els

mitjans de comunicació francesos, britànics o italians publiquen reportatges sobre aquesta problemàtica. El tema és present, molt present... i crema.

A l'article esmentat, el president Pujol explicava que el món occidental té unes taxes molt baixes de natalitat, és a dir, que la població no creix, i, simultàniament, es produeix un procés d'envelliment; cada vegada la gent viu més anys i, com a con-

seqüència, augmenta ràpidament el nombre d'ancians. Això vol dir que l'expansió econòmica, que comporta més llocs de treball, ocasiona problemes de trobar personal a les patronals i que els estats han d'afrontar el ràpid creixement de les despeses socials que provoca el major nombre de gent gran, no productiva. L'estat del benestar està amenaçat de fer fallida tret que encari una política de retalls de les prestacions socials. Però la immigració, l'aportació de mà d'obra estrangera, és la solució del problema ja que permet augmentar la població activa i continuar fer funcionant l'estat del benestar. Ara bé, aquesta percepció positiva del fenomen migratori queda en segon pla o no és percebuda per àmplies franges socials del món occidental i per la major part dels partits de dretes europeus, que veuen en primer terme els problemes, la part negativa, de l'arribada d'immigrants.

El cas britànic. A la Gran Bretanya es van celebrar eleccions municipals el passat 4 de maig. Van ser una victòria pels conservadors i una desfeta pels laboristes. El líder *tory*, William Hague, va expressar la seva satisfacció pels resultats i els va atribuir al seu "discurs sobre la immigració i a l'arribada de massa estrangers", que va ser un dels seus principals temes de la campanya electoral. Segons les enquestes aquest problema és el que més preocupa els britànics després de la salut i de l'educació.

La revista *Socialist Review* d'aquest mes de juny posa en el mateix sac el Partit Conservador i el Nou Laborisme dient que introdueixen mesures contra els refugiats "que creen una atmosfera repressiva i racista". Es refereix a les mesures adoptades el passat mes d'abril pel ministre laborista de l'Interior, Jack Straw, que imposaven fortes multes als conductors de camió que portin clandestins, la substitució dels ajuts en diners als peticionaris d'asil per vals d'alimentació, la

construcció d'un nou camp de retenció,.... Per la seva part la secretària per a la Immigració, Barbara Roche, denunciava als peticionaris d'asil que demanen caritat, amb els seus fills, pels carrers de Londres.

Berlusconi assimila immigració i delinqüència. A Itàlia van celebrar-se eleccions regionals el passat 16 d'abril. Els resultats van ser favorables al centre-dreta de Silvio Berlusconi, que havia situat la lluita contra la immigració clandestina en el centre del seu programa electoral. En un míting, el líder del Pol de les Llibertats, va dir: "Tenim el dret a no tenir por. En certs

La 'Socialist Review' critica que el nou laborisme de Blair aprova mesures "que creen una atmosfera racista."

districtes, més de la meitat dels delinqüents interrogats per les forces de l'ordre són immigrants". Va continuar atacant "aquesta esquerra que considera els delinqüents com a víctimes de la societat burgesa i els clandestins com a electors potencials". Milers de persones que l'escoltaven van aplaudir llargament aquest discurs que assimila la delinqüència amb la immigració.

A principis d'abril Berlusconi i el líder de la Lliga Nord, Umberto Bossi, havien fet públic un projecte de llei sobre la immigració que va aixecar molta polseguera per la duresa dels seus plantejaments. El pla arribava a autoritzar les forces navals a disparar contra els vaixells i llanxes que transportin clandestins, a més de proposar un *numerus*

clausus per a l'entrada d'immigrants, l'expulsió dels indocumentats, etc. Aquest projecte va encantar el líder de l'extrema dreta francesa, Le Pen, que va parlar de mesures "coratjoses i realistes".

En el pla Berlusconi-Bossi es diu: "A l'inici del tercer mil·lenni es presenten en confrontació, a Europa, dos models de societat oposats: el model neojacobí, de la societat universal multiracial, i el model cristià. [Aquest darrer] es basa en la primacia de la nació, entesa en sentit romàntic i com a nucli i fons de valors i de la religió, la cultura, la llengua, els costums i tradicions". En el model cristià (el de Berlusconi i Bossi) "individu i memòria, història i nació són, tots junts, parts imprescindibles d'una única estructura social que, a la nova geopolítica del món, és l'únic antídoto possible del caos". Aquest discurs va obligar la Conferència Episcopal Italiana a manifestar que el projecte de llei era "precipitat i instrumentalitzat de cara a les imminents eleccions regionals". I el cardenal Vincenzo Fagiolo va declarar que "el model cristià promou la solidaritat i l'ajut als més dèbils, als necessitats, als qui tenen fam i set; és una manera de viure que exclou qualsevol forma de violència i d'opressió, i va més enllà de les fronteres, de les races i dels models socials".

Alemanya: "Nens abans que indis". Durant els anys vuitanta el tema no sortia a les agendes dels partits i els líders polítics, excepte en el cas del Partit Socialcristià de Baviera, la Lliga Nord italiana i la dreta francesa. Però des de fa uns mesos les dretes europees semblen haver-se posat d'acord per situar aquest problema en un primer pla i per treure'n rèdits electorals. Només cal veure el cas de l'estat espanyol, els ja esmentats d'Itàlia i la Gran Bretanya, i també el d'Alemanya.

En aquest darrer estat, durant els setze anys de govern del Partit Cristianodemòcrata (CDU) el

discurs oficial passava de puntes sobre el tema, tot i tenir set milions d'estrangers. Però des del seu pas a l'oposició, la seva posició ha canviat. Davant la iniciativa del canceller socialdemòcrata, Gerhard Schroder, d'obrir les portes a 20.000 informàtics de l'Europa de l'Est o d'Àsia, la CDU ha llençat l'eslògan "*Kinder statt Inder*" ("Nens abans que indis") que ha evolucionat fins a "Més formació i menys immigració". La CDU, tot i tenir en compte les necessitats de la patronal de mà d'obra estrangera qualificada ja ha dit que pensa fer revisar la llei sobre el dret d'asil.

A Àustria, el govern de coalició entre conservadors i l'extrema dreta ha decidit reduir les quotes d'immigrants, introduir l'estatut del treballador de temporada (model suís) a condició que no hi hagi parats nadius que puguin fer la mateixa feina i reforçar la política d'ensenyament de la llengua alemanya als estrangers abans de donar-los la nacionalitat austríaca.

Molta denúncia, poques solucions. Aquestes actituds responen a un ràpid creixement de la immigració provinent del Tercer Món, atreta per l'actual etapa de creixement econòmic del món occidental i pels beneficis que dona l'estat del benestar, desconeguts als seus països d'origen. L'afluència d'immigrants va fer créixer el nombre de clandestins, fet que és percebut molt negativament per àmplies capes socials que associen (com veiem que fa Berlusconi) immigració amb criminalitat i delinqüència. Un exemple pròxim de la conflictivitat que genera aquest problema el vam tenir el passat mes de febrer, amb l'explosió de violència a la localitat espanyola d'El Ejido i, ara fa un any, a la catalana de Terrassa (Ca n'Anglada).

Els discursos de les dretes europees són rics en denúncies però pobres en propostes de solució. Coincideixen a prometre una política més severa contra els clandestins, una política de quotes per als immigrants qualificats

EUA: la bonança econòmica dilueix el problema lingüístic

Uns mexicans són detinguts en creuar la frontera dels Estats Units, en imatge d'arxiu. L'època en què els nord-americans temien per la supervivència de l'anglès ha passat.

Els Estats Units viuen un llarg període de creixement econòmic sostingut i, com en el cas de l'Europa occidental, el país rep una allau d'immigrants. En els últims deu anys es calcula que han entrat als EUA uns deu milions de persones, la major part llatins o hispans, és a dir, procedents de Centramèrica i Sud-amèrica. També són nombrosos els asiàtics. Si el 1970 el nombre d'immigrants representava el 5% de la població, avui dia són el 10%, és a dir, uns trenta milions de persones. En el cas de Califòrnia, fins a una quarta part de la població ha nascut a l'estranger. És la conseqüència del desenvolupament que comporta la nova economia, la sorgida de les noves tecnologies.

La demanda de mà d'obra que és necessària per mantenir el creixement econòmic afavoreix el *melting pot*, el mecanisme que, a través del benestar econòmic, fusiona les identitats d'origen en una de nova, la nord-americana. I de la mateixa manera que disminueix el discurs xenòfob, a causa dels imperatius econòmics, s'ha anat diluint el debat tan viu en els últims anys sobre el multiculturalisme i el plurilingüisme. El ràpid creixement del nombre d'hispans i la seva major natalitat havien preocupat determinats sectors de la societat nord-americana, que van veure amenaçat el monopoli de l'anglès per l'augment del nombre de hispanoparlants. Van sorgir les campanyes en favor de l'*English only*, que en alguns estats van portar a referèndums per establir l'anglès com a única llengua oficial. Tot això avui dia ha desaparegut, ja que els immigrants tenen molt clar que per participar en el benestar econòmic de la societat nord-americana han de saber anglès i han de desenvolupar-se en aquesta llengua. Com a conseqüència, els immigrants són els primers que volen que els seus fills parlin l'anglès. Problema resolt.

La nova economia necessita 300.000 treballadors qualificats que no troba dins del país, per això els està important per desenes de milers de l'Índia, de la Xina, de Rússia i d'Europa. Aquests enginyers, informàtics, etc., donat el seu alt nivell de preparació, són més fàcilment assimilables, però també la gran central sindical AFL-CIO ha canviat d'actitud i ja no s'oposa a la integració a les seves files dels hispans que cada dia són més presents a les grans branques industrials, com les de l'acer i de l'automòbil. A. R.

A França fracassa la política d'integració

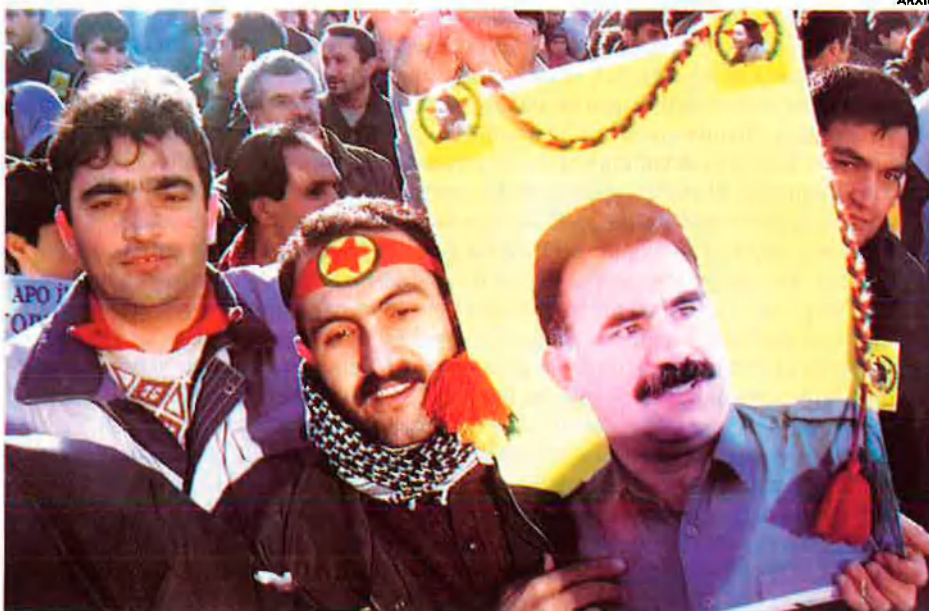
La Marxa nacional dels pobles negres de França, celebrada el passat 20 de maig a París, va encendre un seguit de llums d'alarma. Va ser convocada per unes dues-centes associacions d'immigrants d'Àfrica i de les Antilles. Era la primera vegada que passava quelcom de semblant i mostrava una intensificació de les reivindicacions de tipus identitari dels immigrants africans. El que uneix bàsicament els africans i antillesos és el color de la pell (es calcula que poden ser 2,7 milions), mentre que els magribins tenen com a principal tret comú la religió islàmica (el nombre d'algerians, tunisencs i marroquins se situa entre 2,4 i 2,8 milions). Tot plegat representa un fracàs de la política oficial de l'estat francès d'integració dels nousvinguts.

Prenent exemple dels Estats Units, una part de la comunitat negra de França reclama una política de quotes que faci presents a les minories en el món polític, econòmic i audiovisual. Ja fa temps que es demana la presència de persones negres a la televisió i els mitjans de comunicació en general, i ara es pensa en la possibilitat de presentar llistes comunitàries a les pròximes eleccions municipals. Aquest moviment reivindicatiu ja ha produït alguns efectes, com la petició de la ministra de Cultura i Comunicació, Catherine Tasca, al primer ministre, Lionel Jospin, demanant-li un decret que permeti accedir a les minories a les cadenes públiques de televisió i a la seva programació.

Guetos i rebuig racista. Passejant per París i per qualsevol ciutat francesa ràpidament salta a la vista l'existència de barris de magribins, de negres, d'asiàtics, i aquesta realitat de l'existència de guetos va més enllà dels barris i arriba a les escoles, als comerços, etc. El racisme latent o explícit en

sectors importants de la societat francesa ha provocat que quedi blocada la política d'integració, donat que els joves amb estudis són objecte de discriminació a l'hora d'obtenir un treball o de progressar dins de l'empresa, comportament que ha portat les diferents comunitats d'immigrants a tancar-se sobre si mateixes, a reforçar els seus vincles interns i a demanar ser reconeguts no com a francesos sinó com a negres, magribins,... Tanmateix, la immigració magribina és més antiga que la dels africans negres i s'ha produït un cert grau de barreja social que no ha arribat encara en el cas de la comunitat negra. El rebuig de què són objecte aquests últims ha intensificat el seu tancament en guetos, la seva fusió (africans i antillesos), la multiplicació d'associacions i la proliferació de festes de caràcter ètnic. La joventut s'ha refugiat en la música (el rap) i en les bandes.

Pel que fa als magribins, o els joves d'origen magribí, el seu islamisme és de combat contra les discriminacions i els mecanismes socials i institucionals que les fan possibles, volen eliminar els guetos. En moltes ciutats les associacions musulmanes han esdevingut interlocutores habituals de les autoritats i, en ocasions, més influents que les associacions de caràcter laic. Quan esclaten conflictes les autoritats musulmanes ajuden les municipals a restablir la calma. Això té repercussions en tots els àmbits de la societat, començant per l'escola. Una mestra francesa explicava, amb motiu de l'esmentada marxa de París de la comunitat negra, que als seus alumnes d'origen magribí i religió musulmana no els interessa l'Europa cristiana ("no és la nostra història") i demanen que es parli del seu món, el món musulmà. També a l'escola s'agrupen per comunitats (asiàtics, negres i musulmans). **A. R.**

Kurds manifestant-se en favor del líder del PKK, Abdul-là Öcalan, a Hamburg. El partit cristianodemòcrata alemany, que evitava el tema de la immigració, ha entrat a criticar-la.

(els que fan falta a les patronals) i ferma per preservar les fronteres enfront de la invasió forana. El més greu és que arrossegueu determinades esquerres europees pel mateix camí, com hem vist en el cas britànic. Es nota a faltar una tasca pedagògica, uns plantejaments solidaris que vagin en contradirecció a l'estímul d'actituds xenòfobes (rebuig de les cultures alienes a la pròpia) i fins i tot racistes (ideologia que predica la superioritat d'uns pobles, unes races, sobre les altres). Els rèdits electorals d'avui dia poden tornar-se en factures a pagar d'aquí uns anys, en forma de tancament de la convivència i desenvolupament de partits neofeixistes.

Antoni Reig